

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Wiehe, Johanna FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1871-09-18)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Wiehe, Johanna FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1871-09-18)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 155. Onlineudgave fra Danmarks Breve:
<https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000048.pdf>
(tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christiania, Arkitekt Schirmers Gaard, 18. Septbr. 1871.

Min kæreste Hanna [Wiehe]! Et Brev har jeg liggende her foran mig, paabegyndt i Romsdalen og afbrudt, som man paa en Rejse kan komme til at afbryde; det vil jeg ikke fortsætte. Det havde Troldtinderne og Romsdalshornet til Baggrund, min egen stemningsrige Ensomhed til Forgrund; hvorledes fortsætte det nu her i det kolde Christiania? Nej! Men alligevel skal Du ikke modtage noget koldt Budskab, min elskelige Kære! Jeg lider i Kulden; men jeg kølnes aldrig af den.

Ja, min Ven, efter den skønneste Rejse, et Menneske kan gøre, og hvor man, selv med Tørhed i Aand og Væsen, maa blive gennemtrukken af Skønhedens og Poesiens varme Kildespring, sidder jeg s. 156nu her i en Stue og tygger Drøv paa Erindringen. Jeg vilde gjerne samle Noget ud af den, Noget af Det, man kalder Digterstof; men jeg synes, det ligger fortvivlet fast i Selvnydelsen, og alt hvad jeg piller ved det, synes det ikke at ville løsnes fra Følelsens Baggrund. Man kan ogsaa tilegne sig Genstandene for stærkt. Indtrykket kan ligesom brændes ind og ere urokkelige for Fantasien. Nu, i Guds Navn, kan jeg ikke flytte Minderne — eller rettere: Indtrykkene — om, saa faa de blive staaende der, men leve jo ikke og samles jo ikke for dette stakkels korte Liv alene. Desuden troer jeg paa, at Baggrunden skal holdes stærk og urykkelig ligesom Sokkelen under en Bygning; mange Ting kunne blæses væk og beskadiges, naar Pladskregnen falder og Vinter styrter løs; men, naar Grunden er stærk, kan der bygges op igen. Og saa faaer Gud være min Hjælp og stærke Støtte.

Jeg boer i et Par Stuer, hvor Alting er gennemgodt og prægtigt; men denne Herlighed skal vare til Flyttedag, saa veed jeg ikke, hvor jeg skal hen. Jeg gaaer nu og seer Mennesker ud af deres hyggelige Boliger for at tage min Ejendom, som Molière siger, hvor jeg finder den. Hver holder imidlertid ved Sit, og i det Stykke taber Fantasien sin Ret ved alle Instanser. Jeg haaber imidlertid at faa Tag over Hovedet. Nu, her er saa koldt! En isnende Blæst pisker nogle skælvende Popler ligesom med Hagl uden for mine Vinduer. Der er en Raslen og Stønnen og Kuldegysning rundt omkring mig, som en sildig Høstdag ellers plejer at opvarte os med, s. 157naar hele Naturen ligesom er ked af denne evindelige Leflen med Sommerlevningerne og paa een Dag kaster af sig baade det gule og det grønne Løv, der endnu hænger og slænger paa Grenene, ligesom luvslidte Filler af et pralende Klædebon, for næste Morgen at staa rustet til Vinterstormenes svære Brydninger. Ja, jeg kan aldrig med dette grønne, fagre Løv paa Træerne, naar Luften isner os og stryger væk baade Duft og Blødhed af Naturen; da hellere Nøgenhed helt igennem!